

Grote Burgemeester, Slotervaart

Amsterdamse gebied ontwaarde Team 2 een Wintertaling, een Pijlstaart, een Steltkluit en een Kempphaan. Maar we zijn eerlijk gebleven en hebben deze dus NIET meegeteld. Verder zwom er een prachtig paartje Mandarijneend in de Bovenkerkervolder, een exoot. Voor mijn team was het onmiskenbare hoogtepunt de prachtige Kerkuil, naast de Purperreiger, de eenzame Goudplevier en de Engelse Kwikstaart (ook dat was een nieuwe Big Day soort).

Het dieptepunt voor Team 1 was de opbrengst van de Lutkemeerpolder en voor ons team de opbrengst van het Landje van Geijssel.

Uiteindelijk won Team 1 met 117 tegen 106 van Team 2. Team 1 had vijftien soorten die Team 2 niet had. En Team 2 had vier soorten die team 1 niet had.

In de week erna zijn alle deelnemers aan de Big Day door de vogelwerkgroep uitgenodigd voor een afsluitende borrel in café East of Eden. Het was een gezellige avond met een opkomst van 100%, waar nog eens uitgebreid werd nagepraat over de enerverende belevenissen van de zondag daarvoor. De winnaars van de Big Day 2013, Christiaan Kooij, Edial Dekker en Frank Visbeen, kregen door de voorzitter een speldje met een Gierzwaluw opgespeld als aandenken aan deze memorabele dag.

Bükk-gebergte en Hortobágy, een VWGA-reis naar Hongarije

Martin Hulsing

FOTO'S: ERIK HÖLSCHER

Zaterdag 27 april 2013: van Amsterdam naar Bükk-gebergte

Het was allemaal prima geregeld. Met het vliegtuig naar Boedapest. Daar stonden inderdaad twee busjes klaar met chauffeur, die ons naar Eger zouden brengen waar we onze gids zouden ontmoeten. We waren al bijna een uur onderweg toen we een telefoontje kregen van Manuel. Hij stond nog op het vliegveld. Op de een of andere manier was het besluit om ergens anders geld te gaan halen aan hem voorbijgegaan, en de rij voor de geldautomaten was ook behoorlijk lang. Het was ook niemand opgevallen dat er iemand ontbrak. Er was een lijst gemaakt wie in welk busje zou moeten, maar dat had niet gewerkt, mede omdat Manuel degene was die dat voor zijn busje in de gaten moest houden. We moesten terug om hem alsnog op te halen. Een valse start. Het was al laat in de middag toen we arriveerden in een buitenwijk van Eger voor het rendez-vous met onze Engelse gids, Roy. De eerste waarnemingen daar waren Nachtegaal,

Hongaarse koeien

Oeraluil

Kraanvogels

Scharrelaar

Groenling, Roodborst, en een Zwarte Roodstaart. De roffelende specht was hoogstwaarschijnlijk een Syrische Bonte Specht, die in Hongarije de Grote Bonte heeft vervangen in stedelijke omgeving. Het was ondertussen al laat geworden, het begon te schemeren. Vanachter het kerkje klonk opeens een hoge fluittoon, heel rustig: puu... puu... puu... , een Dwergooruil die zich schuil hield in een van de kantelen van het kerkje. Het werd tijd om ons hotel op te zoeken en te gaan slapen. Het was nog niet zo eenvoudig om in het aardedonker de weg te vinden. Na een flinke zwerftocht door het Bükk-gebergte, bestaande voornamelijk uit een eindeloos beukenbos, kwamen we tegen middernacht aan in ons hotel, dat nog tot de week daarvoor had dienstgedaan als wintersporthotel. Onze gids vertelde dat er nog maar een week geleden een meter sneeuw lag.

Zondag 28 april 2013: Bükk en omgeving

Om zes uur stonden we al op. In de ochtend zouden we in twee groepen zonder gids op stap gaan. In de middag gezamenlijk met gids. Zonder gids was het nog niet zo eenvoudig om in de eindeloze beukenbossen de spechten te ontdekken waarvoor we hier waren. De spechten lieten zich hoegenaamd nauwelijks horen of zien, slechts één Grote Bonte Specht. Op verschillende plekken het drukke getik van Appelvinken en de hoge, ijle tonen van Withalsvliegenvangsters die ook overal te horen waren. In de middag op stap met gids Roy, die een flinke route had uitgezet buiten het Bükk-gebergte langs enige visvijvers. Onderweg in een buitenwijk van Miskolc moesten de busjes opeens aan de kant. Roy had een Keizerarend gezien. Daar stonden we met z'n allen aan de kant van de weg, terwijl het verkeer langsreed, naar twee Keizerarenden te kijken die vijf minuten rondcirkelden

Roodpootvalk met libel

Ralreiger

Grote Karekiet

louter voor ons genoeg. Bij de eerste visvijver troffen we Vidsieven, bij de tweede zaten over de gehele lengte van de rietkraag Grote Karekieten te zagen en vlogen Witvleugelsterns af en aan. Er waren ook Purperreigers en Evert hoorde een Woudaap blaffen. Onderweg zagen we een aantal Grauwe Klauwieren en een groepje foeragerende Kraanvogels. Op een telefoondraad zat een Scharrelaar. We reden over de puszta, een uitgebeend landschap met eindeloze landerijen, weinig bomen, stervende bomen, kaal en leeg, indrukwekkend. Het begon al te schemeren, de hemel kleurde in een overweldigend roze-rood, toen we arriveerden bij een kolonie Roodpootvalken, die druk dartelend en kekkerend rondvlogen alsof zij de stervende dag een halt wilden toeroepen. Er waren er slechts weinig die niet hevig ontroerd door de adembenemende schoonheid van dit alles het droog hielden en terwijl de lucht van paars naar diepzwart kleurde zat nog geen tien minuten verderop langs dezelfde weg een Sakervalk. Op de terugweg naar huis werd zeker een uur lang geen woord meer gesproken. Het duurde overigens ook nog wel even voor we een geschikte plek vonden om te eten, maar dat is weer een heel ander verhaal. Uiteindelijk hebben we toch nog goed gegeten en om middernacht doken we het bed in. Voldaan.

Maandag 29 april 2013: Bükk-gebergte

Vandaag ging één groep op pad met twee boswachters van het Bükk-Nationale Park, met als belangrijkste doel het vinden van de Oeraluil, en hopelijk ook een paar van de spechten die nog steeds hoog op het verlanglijstje stonden. We reden naar een weideveldje gelegen in een niet vrij toegankelijk gebied van het Nationale Park en wandelden vandaar door het bos. De nestkast waarnaar we

op weg waren, was nog vorig jaar bezet geweest door een familie Oeraluil. De boswachters hadden er niet heel veel vertrouwen in en verzekerden ons al direct bij het begin van de wandeling dat er nog twee mogelijke locaties waren als het hier niet zou lukken. De route die we volgden, was volledig bezaaid met een dikke laag bladeren, omgevallen takken en hele boomstammen. Het was niet de meest gemakkelijke wandeling, maar een wandeling over een maagdelijk pad door een bos van alleen maar enorme beukenbomen (probeer maar eens één zo'n machtige beuk in Nederland te vinden), gelek door de diepe stilte, slechts onderbroken door een licht geruis van bladeren en ons eigen geslof, op een kathedraal. Als enige andere levende wezens hoorden we het ijle gefluit van de Withalsvliegenvangers, en konden we ze een enkele keer ontwaren als waren het engelen. Geen spechten en geen Oeraluil. Terug bij het weideveldje Fluitier, Zwarte Mees, Glanskop, Zwartkop, Tuin-fluiter, Geelgors en plots hoorde Peter ook nog Kruisbekken. Een cadeautje, ook voor de boswachters die ze hier nog nooit hadden gezien. De tweede plek waar de boswachters hun hoop op hadden gevestigd lag op een flinke afstand rijden. Nog vorige week was daar een Oeraluil gezien. We hadden geluk, en geluk was het, want we stonden al heel lang op de bewuste plek en eigenlijk op het punt van vertrekken, toen een van ons hem ontdekte: de Oeraluil, op nog geen 10 meter afstand op een kale tak, vlak bij de stam van de boom, niet eens al te hoog. Te bizar. Hoe lang hadden we daar al niet gestaan? Tien minuten, een kwartier? Al die tijd had hij naar ons gekeken, had hij ons in de gaten gehouden, maar nu konden we naar hem kijken. Dat was misschien iets te veel van het goede, want na een minuut of vijf vloog hij op om met slechts twee of drie slagen niet eens zo heel veel verder weer te landen. Nog weer enkele minuten later schoof hij op dezelfde wijze nogmaals

een stuk op, om vrijwel direct daarna definitief uit beeld te verdwijnen. In de middag zagen we samen met gids Roy, in de buurt van Miskolc, of was het toch Eger, de Schreeuwarend die ook op het programma stond. De andere groep had Zwarte Specht en Witrugspecht gezien.

Dinsdag 30 april 2013: Bükk-gebergte en naar Hortobágy

Deze ochtend kreeg de andere groep de kans om ook samen op stap te gaan met de twee boswachters en de Oeraluil te vinden, maar had geen geluk. Dat is het grote nadeel van het opsplitsen in twee groepen. Het idee was dat een bezoek met de hele bubs ineen, vestorend zou zijn. Te veel mensen, te veel gekakel, te veel verstoring. Dit was het nadeel. De groep zou in de middag nog wel de Schreeuwarend te zien krijgen en was daar natuurlijk ook dik tevreden mee. Deze ochtend was wel meer activiteit waar te nemen van de spechten. Vlak bij het hotel was een Kleine Bonte Specht duidelijk te herkennen aan zijn lange gelijkmatige snelle roffel en liet zich ook even zien, evenals een Grijskopspecht. Bij het laatste kopje koffie vloog een groepje

Grijskopspecht

Schreeuwarend

Barmszijen een boompje in en er weer uit. Dat was het. Het was tijd om afscheid te nemen van het Nationale Park van Bükk. Onze volgende verblijfplaats bevond zich midden in de puszta, in het dorp Hortobágy, waarnaar het Nationale Park is vernoemd. Die middag reden we af. Onderweg stopten we enkele malen waaronder éénmaal op een afgelegen dorpsbegraafplaatsje waar iedereen uit pure gretigheid direct op onderzoek uitgaat om uiteindelijk met enkele Grauwe Gorzen, een Zwarte Roodstaart en een Europese Kanarie terug te keren. We hadden nog wat tijd over voor de afgesproken tijd van aankomst. Dus op de puszta aangekomen doken we de eerste de beste parkeerhaven in om een plaatje te schieten van een paartje Zomertortels. Een andere stop was interessanter. We kwamen terecht op een half braakliggend terrein, door ergens achter een kerk af te slaan en stug door te rijden, totdat de kuilen in de weg te diep en onvoorspelbaar werden. Hier moesten we eruit en zagen meteen al een Kleine Klapekster en een Grauwe Klauwier, tussen de Geelgorzen en Putters. Even verderop in een productiebosje met ienemini boompjes hoorden we een Zwarte Specht. Niet te geloven de stammen waren zo dun dat hij er met zijn klauwen vrijwel helemaal omheen krulde om grip te hebben. Waar hij roffelde is niet duidelijk, maar dit bosje leek toch wel zijn territorium te zijn, want hij bleef er eindeloos rondhangen ook toen wij al lang werden afgeleid door een enorme

vogel in een elektriciteitsmast, waarvan we zeker een halfuur er volledig van overtuigd waren dat het om een Sakervalk ging. Bij het opvliegen was het toch wel vrij snel duidelijk dat het een Buizerd was. Ook mooi natuurlijk.

Woensdag 1 mei 2013: Hortobágy

De Hortobágy was de laatste plaats in Hongarije waar nog heidenen voorkwamen. Het is er armoedig, en door de slechte grond kan er nauwelijks iets groeien. Door het afgraven van visvijvers werd het gebied commercieel interessant als leverancier van vis voor de ooit belangrijkste stad van Hongarije, Debrecen. Ons hotel staat aan de rand van de stad Hortobágy. Het is een degelijk oud arbeidershotel, en het eten is voortreffelijk. We beginnen de eerste dag met een wandeling langs de beroemde visvijvers van de Hortobágy. Het is een flinke wandeling met zo'n vijf visvijvers van ongeveer een kilometer lengte per vijver. Het is al snel duidelijk waar de reputatie van deze visvijvers op gebaseerd is. Overal Nachtegalen, Wielewalen, Purperreigers, Ralreigers, Kwakken, noem maar op. Bij de observatiehut aan het einde van de eerste visvijver laten de Buidelmezen zich uitstekend zien. Onderweg ook nog een Zeearend, Grote en Kleine Zilverreigers, en een groepje overvliegende Kraanvogels. De hitte is verschroeiend en er is nauwelijks begroeiing. Gelukkig staat er aan het einde van iedere visvijver een open hut die bescherming biedt tegen de zon en met een beetje wind zelfs enige verfrissing. De meesten van ons lopen helemaal tot aan het einde. Daar staat een enorme toren, de grootste van de vele uitkijktorens die we onderweg tegenkomen, die een blik biedt over het hele terrein. Vanuit deze toren wordt ook een Zwartkoprietzanger gehoord. Heel zachtjes stijgt zijn rietzang en bijbehorend gejedel naar boven, slechts door de enkeling te horen. Door de schitterende partij riet is een lange steiger en een aantal observatiehutten geplaatst die uitzicht bieden op kolonies Witvleugelsterns, Witwangsterns en Geelpootmeeuwen. Een heerlijke plek om uren te blijven zitten. Het treintje dat de vermoeide vogelaar na een dag zwoegen op comfortabele wijze mee terugneemt naar het beginpunt is helaas buiten dienst.

Dat betekent dat het hele stuk weer moet worden teruggelopen. Een verschrikkelijke beproeving. Pas als de zon begint te dalen, lopen de laatsten terug. Onderweg is er nog dat merkwaardige incident. De drie laatsten van de groep raken in gesprek met drie Duitsers, het klinkt haast als een mop, en wisselen in een kring staand vogelnamen uit in verschillende talen. Het is zo'n bizar half-autistisch gesprek, waar dan plots een klein gansje in het midden staat. Een klein gansje, omhoogkijkend, zo van de een naar de ander, met een blik van 'ik ben de weg kwijt'. De zes maken

Buidelmees

Roerdomp

er grappen over, "kijk nou, een gansje, ben je je moeder kwijt?", en daar wordt natuurlijk om gelachen, maar als de Duitsers doorlopen moet het nestvliedend gansje misschien wel de belangrijkste beslissing in zijn prille leven maken: achter de drie Duitsers aan, of toch maar hier blijven? Het donzige kuiken blijft, en loopt nog zeker drie kilometer mee. Steeds als onze drie vrienden denken nu zal het wel verdwenen zijn, klinkt het weer zachtjes, kwek... kwek ... kwek... Steeds die verbaazing, daar is ie weer. Zijn kleine snaveltje en koddige flappootjes roepen medelijden op, maar die slaat toch uiteindelijk om in irritatie, en zelfs woede en afkeer: ga toch

weg, verdwijnt! Maar het gansje kan niet meer verdwijnen. Het heeft gekozen. Uit het groepje van drie is de natuurlijke leider met een eenvoudig kwek... kwek... aangewezen als surrogaat, of waarschijnlijk in de ogen van het gansje als echte ouder-beschermer. Uiteindelijk gebruiken de drie een list en enige dwang, en zetten het arme beestje in het water...

Donderdag 2 mei 2013: Hortobágy

De zon is nog nauwelijks op of een aantal van ons struint de omgeving van het hotel af. Bij het ontbijt komen de vondsten aan de orde: Hoppen, Grote Karekieten, vele Wielewalen en Nachtegalen, Zwarte Roodstaarten, Baardmannen, Witoogeenden, Kwakken en een Zeearend. Dan moet de dag officieel nog beginnen. Vandaag gaan we op stap met Sandor (spreek uit, Sjaandor), vriend van Philip en op professionele wijze betrokken bij het in stand houden van de Grote Trappen in Hortobágy. We moeten een flink eind rijden om de Grote Trappen te kunnen zien. Sandor zorgt er voor dat er een behoorlijke afstand blijft tussen ons en de baltende Grote Trappen. Daardoor valt er niet veel te zien. Dat niet iedereen daar heel blij mee is, doet Sandor niet veel. Met een Roerdomp die voor de auto langs in het belendende riet duikt, gaat Sandor minder zorgzaam om. Hij doet zijn schoenen uit, stapt de sloot in en jaagt de Roerdomp de lucht in, zodat iedereen hem kan zien. Bij een plasdrasje zien we een Steltkluit en onderweg komen we wederom een Scharrelaar tegen. Het kost niet veel moeite om een uur lang van dat schitterende beest te genieten. Bij een boerderijtje zien we Kuifleeuweriken en een Hop en bij een tweede plasje zien we een flinke hoeveelheid Witwang-, Witvleugel- en Zwarte Sterns die af en aan vliegen. Daar ook een Bosruiter, en in het riet een paartje Roodhalsfuut op het nest.

Vrijdag 3 mei 2013: Hortobágy

Vandaag nogmaals op stap met Sandor. We doen eerst een poging om een Griel op de staart te trap-

Lijst van waargenomen vogelsoorten

pen. We rijden naar een volledig afgelegen boerderij ergens in het midden van die onmetelijke, licht golvende kale vlakte. Dit is een van de plekken op de puszta waar Grielen zijn gezien. We lopen met de hele groep het eindeloze niets in, achter Sandor aan. Er zijn gelukkig wel overal Veldleeuweriken en Gele Kwikstaarten, maar geen Grielen. Vandaag was het de dag van de roofvogels. Het begon al met enkele Zeearenden die we onderweg zagen. Sandor bracht ons naar een veldje waar hij de Arendbuizerd verwachtte en inderdaad, na een uur wachten, enkele Buizerds en een Keizerarend (!), kwam eindelijk de Arendbuizerd in beeld die op groote hoogte door de lucht zweefde. Nog slechts enkele paartjes broeden in Europa, waarvan slechts één broedpaar in Hongarije. Onderweg pikten we een Sperwergrasmus op, die Sandor vanuit de auto horen ratelen. Kort daarna wederom een Hop op een idyllisch veldje met een karakteristieke waterput, prima voor een ansichtkaart. Bij een halfvergane Kolgoz-boerderij, waar we onze lunch genoten, zaten rondom ons enkele Kwartels te kwikmeditten en kregen we nog bezoek van een Duinpieper. Een klein regenbuitje zorgde voor een aangename verkoeling. De Roodkeelpieper die kort daarna opdook was een fijne verrassing waarvan we met zijn allen konden genieten. In de middag stond nogmaals de Grote Trap op het programma, ditmaal vanuit een andere hoek met het licht in de rug. Op een plek die slechts toegankelijk is onder begeleiding van een gids. Het zicht was ditmaal een stuk beter en de malle balstaferelen waren door de scoop uitstekend te zien. Als bonus daar ook nog een Hop en Scharrelaar. Het was tijd om lekker te eten.

Zaterdag 4 mei 2013: Hortobágy

De laatste volledige dag vogelen was aangebroken. Sandor had ons eerder al meegenomen naar een oud militair oefenterrein, waar gevechtsvliegtuigen hun bommen afwierpen. Hier zijn we neergestreken in het gebouwtje dat dienst deed als verkeerstoren voor het coördineren van de bombardementen. Links en rechts van de weg die naar de verkeerstoren voert staan de velden vrijwel volledig onder water. Op die weg stond een eenzame boom waarin een Fluiter en een Grauwe en een Bonte Vliegenvanger hun heil hadden gezocht. Bovenop de verkeerstoren hebben we uren gezeten en rondom gekeken. Het licht was fenomenaal en we zaten op de eerste rang, want onder ons in het riet zaten twee Roerdompen die we uitgebreid konden bekijken. Meer dan eens zagen we hoe zij voetstaps en omzichtig door het riet gaan op zoek naar lekkere hapjes. Tot laat in de middag hebben we daar rondgehangen met om ons heen het heerlijke geknars van de vele sterns. Iedereen scharrelt een beetje rond, sommigen doen dutje, een enkeling gaat naarstig op zoek naar die ene geinige waarneming. In het hotel een laatste maaltijd, eenvoudig en zeer goed, en nog een paar biertjes voor de liefhebbers.

Vrijdag 5 mei: Hortobágy – naar huis

De laatste dag. Een laatste mogelijkheid om voor het ontbijt nog een beetje te snuffelen achter het hotel, maar we moeten nog een flink eind rijden en hoewel er nog plannen zijn om een bezoekje aan de Schreeuwarend te brengen is daar geen tijd meer voor. We moeten ons haasten. Onze grote dank gaat natuurlijk uit naar Philip die alles zo goed heeft geregeld. We hebben een hoop gezien en we hebben ondanks een paar kleine wrijvingen een hoop lol gehad.

1. Knobbelzwaan	51. Oeverloper	101. Zanglijster
2. Grauwe Gans	52. Bosruiter	102. Grote Lijster
3. Wilde Eend	53. Witgatje	103. Snor
4. Zomertaling	54. Tureluur	104. Rietzanger
5. Krakeend	55. Grutto	105. Zwartkoprietzanger
6. Tafeleend	56. Wulp	106. Grote Karekiet
7. Witoogend	57. Kempmaan	107. Kleine Karekiet
8. Kwartel	58. Steenloper	108. Zwartkop
9. Dodaars	59. Kokmeeuw	109. Tuinfluiter
10. Fuut	60. Geelpootmeeuw	110. Grasmus
11. Roodhalsfuut	61. Pontische Meeuw	111. Braamsluiper
12. Geoorde Fuut	62. Visdief	112. Sperwergrasmus
13. Aalscholver	63. Witwangstern	113. Tjiftjaf
14. Dwergaalscholver	64. Witvleugelstern	114. Fluiter
15. Roerdomp	65. Zwarte Stern	115. Fitis
16. Kwak	66. Houtduif	116. Goudhaan
17. Grote Zilverreiger	67. Turkse Tortel	117. Withalsvliegenvanger
18. Kleine Zilverreiger	68. Zomertortel	118. Bonte Vliegenvanger
19. Woudaap	69. Koekoek	119. Grauwe Vliegenvanger
20. Ralreiger	70. Dwergooruil	120. Baardman
21. Purperreiger	71. Oeraluil	121. Zwarte Mees
22. Blauwe Reiger	72. Gierzwaluw	122. Buidelmees
23. Ooievaar	73. Hop	123. Pimpelmees
24. Lepelaar	74. Bijeneter	124. Koolmees
25. Zeearend	75. Scharrelaar	125. Glanskop
26. Keizerarend	76. Zwarte Specht	126. Boomklever
27. Schreeuwarend	77. Grijskopspecht	127. Boomkruiper
28. Bruine Kiekendief	78. Grote Bonte Specht	128. Grauwe Klauwier
29. Blauwe Kiekendief	79. Middelste Bonte Specht	129. Kleine Klapekster
30. Grauwe Kiekendief	80. Kleine Bonte Specht	130. Spreeuw
31. Buizerd	81. Syrische Bonte Specht	131. Wielewaal
32. Arendbuizerd	82. Veldleeuwerik	132. Gaai
33. Wespindief	83. Kuifleeuwerik	133. Ekster
34. Havik	84. Oeverzwaluw	134. Kauw
35. Sperwer	85. Boerenzwaluw	135. Raaf
36. Torenvalk	86. Huiszwaluw	136. Bonte Kraai
37. Roodpootvalk	87. Duinpieper	137. Roek
38. Sakervalk	88. Boompieper	138. Ringmus
39. Waterhoen	89. Roodkeelpieper	139. Huismus
40. Meerkoet	90. Witte Kwikstaart	140. Vink
41. Kraanvogel	91. Gele Kwikstaart	141. Appelvink
42. Grote Trap	92. Heggenmus	142. Europese Kanarie
43. Kluut	93. Roodborstje	143. Sijs
44. Steltkluut	94. Winterkoning	144. Groenling
45. Kleine Plevier	95. Nachtegaal	145. Putter
46. Bontbekplevier	96. Zwarte Roodstaart	146. Barmsijs
47. Kievit	97. Paapje	147. Kruisbek
48. Krombekstrandloper	98. Roodborsttapuit	148. Rietgors
49. Bonte Strandloper	99. Tapuit	149. Grauwe Gors
50. Zwarte Ruiter	100. Merel	150. Geelgors